

عنوان مقاله:

با تکیه بر (رخ، زلف، خال، چشم، ابرو)

محل انتشار:

نخستین همایش ملی اخلاق و عرفان در ادب فارسی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

زهرا علیی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشگاه پیام نور مرند

زهرا سادات غیبی - دانشجوی دکترای زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تبریز، عضو هیات علمی دانشگاه پیام نور

خلاصه مقاله:

توضیح و درک معنای درست یک اصطلاح عرفانی، توجه به معانی ظاهری و باطنی آن است و اکثر واژه هایی که در ادبیات عرفانی ما مورد استفاده قرار میگیرند نیاز به تفسیر دارند. در این خصوص امور مربوط به معشوق و توصیف اجزای ظاهری او (از جمله رخ، زلف، خال و خط، چشم، ابرو) که متضمن معانی عرفانی است، بسامد فراوانی در ادبیات فارسی دارد که رهیافت بر این مفاهیم نیازمند فهم این واژگان است که به درک تعبیر عرفانی منجر میشود. نگارنده در این مقاله به روش تحلیلی-توصیفی به بررسی تعبیر عرفانی واژه های فوق در اشعار محمدحسین شهریار و سید عمادالدین نسیمی میپردازد؛ زیرا هردو شاعر بزرگ در سروده های عرفانی خویش از ترکیبات و واژه های رخ، زلف، خال، ابرو، چشم با معانی عرفانی بهره گرفتهاند؛ بنابراین ضرورت چنین تحقیقی در ادبیات عرفانی احساس میشود.

کلمات کلیدی:

عرفان، شهریار، نسیمی، رخ، زلف، خال، چشم، ابرو

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/812733>

